

„Különleges történet, amely egyszerre melengeti meg és töri apró darabkákra a szívedet. Az eddigi kedvenc könyvem a szerzőtől.”

- Veronika's Reader Feeder Blog -

ÉLNI akarok!

fine
selection

RÁCZ-STEFÁN TIBOR

RÁCZ-STEFÁN TIBOR

ÉLNI
akarok!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

*Apu, ezt a kötetet neked ajánlom!
Csak hatéves voltam, amikor gyomorrákban meghaltál,
így sajnos nem maradt sok emlékem rólad.
A legfontosabbra viszont emlékszem:
szeretted, és én is nagyon szerettelek.*

„Amíg él a szeretet és az emlék, addig igazából nincs halál.”

– Cassandra Clare

A kötetben szerepel egy Fortepex nevű gyógyszer, amit a hősnő, Lilla szed. Ez a gyógyszer teljes mértékben kitaláció, a valóságban nem létezik.

SZABADSÁG

November 20., hétfő

Tiktak.

A mutatók csigalassúsággal haladtak előre, én meg hiába bámultam az órát, hátha azzal felgyorsíthatom az időt. Igazán felkészülhettem volna rá, hogy az utolsó percek lesznek a legborzasztóbbak.

Napok óta csak a tervemen kattogott az agyam. Tényleg a lehető legjobb döntést hoztam? Minden következményt számításba vettem?

Megráztam a fejem.

Nem voltam hajlandó újra lefuttatni magamban a beszélgetést az orvossal, vagy éppen ránézni a jegyzetfüzetemben felsorakoztatott pró és kontra érvekre. Hónapok óta tervezem a döntést. Alaposan megfontoltam mindent, és bármi legyen is, ez az én életem. Az én kötelességem eldönteni, hogy mihez akarok kezdeni vele.

Én pedig *élni akarok!*

Tiktak.

Idegességemben a mellkasomba ültetett portot birizgáltam. Ennyi műtét és kemoterápia után már nem kéne zavarnia, hogy ott van. Tudom, okkal került belém.

A kezelések alatt sokszor kellett megszúrniuk, és az egyik alkalommal felrobbant a vénám, a folyadék pedig szétmarta a szöveteket a karomban, égő fájdalmat okozva.

Ezért kaptam a portot, így mindenkinek egyszerűbb a dolga, mert a katéter kiálló csövébe bármilyen gyógyszert beadhatnak injekcióval anélkül, hogy meg kéne szúrniuk. Szerencsém volt, mert egy rákalapítvány támogatta a beültetését.

A beültetés sem fáj, helyi érzéstelenítéssel helyezték be a kulcsfontomnál a bőröm alá. Azóta megszoktam, hogy bennem van, de... Egy pillanatra sem engedni, hogy elfelejtsem, miért is kell itt lennem. Alig vártam, hogy eltávolítsák belőlem. Amikor megkaptam, Piroska nővér megesketett, hogy vigyázzak rá, mintha a legjobb barátom lenne, én pedig nem árultam el neki, hogy semmit sem gyűlölök jobban, mint ezt a bőröm alá kúszó műanyag csövet.

Tiktak.

Már nincs sok hátra. Nemsokára minden kiderül.

Remegtem, és nem tudtam, hogy a fájdalomtól vagy a félelemtől. Alig pár hete műtöttek, az intenzívet is megjártam, gyengének és kábának éreztem magam, de a tudatom sosem volt még ennyire tiszta.

Olyan sokáig reménykedtem! Hiába láttam a nővérek és az orvosaim szomorú ábrázatát. De aztán jött a PET-CT és az ott feltáru-
ló kép. Ekkor jöttem rá véglegesen: elmúlt már a hadakozás ideje.

A felvétel nem hazudott. A testem több pontján is felizzottak a kisebb-nagyobb narancssárga körök, mutatva, hogy mennyi daganat és áttét szállt meg, leginkább a térdem és a tüdőm környékét.

De a legrémisztöbbek a neonzöld pacák voltak, amik a dagاناتok terjedését és az áttétek egyre növekvő számát mutatták. Ezek könyörtelenül jelezték, hogy hiába küzdünk a dagاناتok ellen, azok új helyeken bukkannak fel ismét.

Régebben csak a térdemet támadta meg az oszteoszarkóma, de az áttétekkel a csontok tovább terjedt, már a tüdőmnél is egyre nagyobb a baj...

Felültem az ágyban, felszisszentem a fájdalomtól. Fekve kissé kényelmesebb, de nem tölthettem állandóan vízszintesben a napjaimat. Ahogy az ágy szélén ültem, kibámultam az ablakon. A hosszú, fehér függöny kissé el volt húzva, így egy keskeny sávban kiláttam a szemközti épület lépcsőházára, ahol a lakók élték a maguk nyugodt, boldog életét. Volt, hogy esténként csak ültem az ablakban, és néztem, ahogy az emberek a kivilágított lakásaikban megtapasztalják azokat a hétköznapi csodákat, amikben nekem nem lehetett részem.

De ezúttal nem azért akartam kinyitni az ablakot, hogy mások életét figyeljem. A lábamat a linóleum fölé lóbáltam, és másra se vágytam, csak hogy az arcomon érezzem a nap melegét.

Fulladoztam már a kórházi levegőtől, a fertőtlenítő és a halál szagától. Kaparta a torkomat, és mértéktelen undorral töltött el.

– Apu, kinyitnád az ablakot? – Apám az ágyam másik oldalán, egy széken ült. Én közelebb voltam az ablakhoz, mint ő, és mégis a segítségét kértem. Mit árul ez el rólam?

Nagyot sóhajtva felnézett, miközben le sem engedte a kezében szorongatott krimet.

– Prücsök, hideg van odakint, még a végén megfázol. Akkor szellőztetek, ha nem leszel a szobában, vagy jobban süt a nap.

– De most egyedül vagyunk bent! – fakadtam ki. – Amikor visszajönnek Emerenciáék a vizsgálatról, ki tudja, szellőztethetünk-e!

Nem ő volt az egyetlen szülő itt, aki féltette a gyerekeit. A szemközti ágyon fekvő kislány anyukája talán még apunál is durvább volt.

Apu csak a fejét ingatta, és rögtön visszatért a könyvéhez. Mintha nem érdekelné, én mit akarok, és hogy okkal kértem az ablak kinyitását.

Hát nem látja, hogy fuldoklom?

Annyira elkeseredetten életben akart tartani, de egy pillanatra sem gondolt arra, hogy milyen élet jut így nekem.

Most aztán tényleg ideje a kezembe vennem az irányítást, bármilyen következményekkel járjon is.

Élni akarok!

Úgy, mint mások: odakint, a nagyvilágban, a barátaimmal és a családommal körülvéve. Az élet nem lehet a kórházi vegetálás, a műtétek és a kezelések végeláthatatlan sora.

Apu sem pótolhat mindenkit, bármennyire szeretné is. Hiányzik a nővérem, a legjobb barátnőm, Betti. Még a nénikém ostoba gyerekeivel is elbohóckodnék, bennük legalább van annyi kurázszi, hogy beszóljanak, ha rondának találják a beesett arcomat, vagy megkérdézzék, meddig élek még.

A kórházi lét, ez a lélekölő rutin nem nevezhető életnek.

A műtéteket, a kábaságot, a kemoterápiák utáni rosszulleteket és a fájdalmat már megszoktam, mert nem volt más választásom, ezeket ki lehet bírni kellő akaraterővel.

De a magatehetetlenséget? A szeretteim, az otthonom és a béke hiányát? Látni, ahogy a szobatársaim meghalnak mellettem, és rettegni attól, hogy én leszek a következő, akit lepedővel letakarva tolnak ki ebből a szürke kórteremből? Azt, hogy még a bakancslistámat se teljesíthetem?

Számomra ez már *elviselhetetlen*.

Gyűlölöm, hogy néha úgy érzem magam, mint egy háborút megjárt katona, akinek még haldoklás közben is az élet rá váró szépségeiről mesélnék... Mintha rajtam kívül senki sem lenne képes elfogadni az elfogadhatatlant.

Én már megtettem, és élni fogok! Bármeddig tartson is.

Kihalásztam az ágyam melletti fehér szekrény felső polcáról a telefonom, és rögtön megnyitottam a Messengert. *Pár perc, és ott vagyok. Még meggondolhatod magad* – állt a legfelső üzenetben.

Soha. Pláne most, hogy a szabadság már elérhető közelségbe került.

Elmosolyodtam, és lehúztam magamról az érdes tapintású takarót, amit apu korábban körém tekert. Vettem egy nagy levegőt, és talpra álltam.

Rögtön elfogott a szédülés, fájdalom nyilallt az oldalamba, majd a térdembe, ahol a legtöbb daganat rejtőzött. Ha akartam volna, szabad kézzel is kitapogathatom őket. Imbolyogva kapaszkodtam meg a szekrényben, miközben minden egyes lélegzetvétel kínkeserves küzdelem volt.

Egy aprócska hang a fejemben azt suttogetta, hogy feküdjek vissza, úgy elviselhetőbb minden. Viszont így lemaradnék a lét apró csodáiról, holott pont ezekért érdemes élni. Megér egy kis fájdalmat, ha érezhetem, hogy a szellő friss levegőt fúj felém, ugye?

Nem adhattam fel, így a testemmel dacolva lépkedtem előre a cél felé.

Tiktak.

Apura siklott a tekintetem. Már nem is emlékeztetett a férfira, aki egykoron volt, pedig még csak a negyvenes évei elején járt. Korábban vonzotta a nőket, nemegyszer tűnt fel, ahogy aput stírólik, vagy éppen megpróbálnak szóba elegyedni vele. Most viszont iszonyatosan

fáradtnak tűnt, ahogy a sorokat bújta, a haja szinte már teljesen ősz, a ruhái lötyögnek rajta, az arca pedig a fáradtságtól beesett.

De nem is ez volt a legrosszabb. Régen állandó mosoly bujkált az arcán, ő volt a vidámság mintaképe. És most? Nem maradt más, csak a bánat...

Apu, én tettem ezt veled?

Anyu tíz éve halt meg, azóta apu néha randizgatott, de sosem volt komoly barátnője. Szerettem azt hinni, hogy senki sem ért anyu nyomába, de az igazság ennél fájdalmasabb.

Hat évvel ezelőtt nálam is diagnosztizálták a csontrák egyik fajtáját, az oszteoszarkómát. Apu mindent megtett azért, hogy életben tartson, de velem együtt ő is leépült.

Szerintem már csak a harag és a remény élte. Valahol mélyen bennem is ott suttogetta egy csalfa angyal lágy, tünde hangon, hogy meggyógyulhatok, és a remény egyet jelent a kórházzal, amit nem hagyhatok el.

Még mindig hallom az átkozottat, de folyamatosan elhallgattatom. Innen már nincs visszaút! A remény egy olyan luxus, amit nem mindenki engedhet meg magának.

Tiktak.

Odabicegtem az ablakhoz, ahonnan az utca jól ismert látványa tárult elém, megannyi járdán siető emberrel, akik, mint parányi hangyák, rohantak, ki-ki a maga dolgára. A szemközti lakásban az idős néni megint nem húzta be a függönyt, így láttam, hogy a karosszékében ül, és a macskájával az ölében valamilyen sorozatot néz a tévében. Még őt is irigyeltem.

Amint megemeltem a karom, fájdalom hasított belém. Felszisszenem, de nem engedtem le. Megragadtam a kilincset, és kinyitottam az ablakot.

A kinti szél rögtön arcul csapott. Csak úgy szívtam magamba a hús levegőt, ami új erővel töltött el, de ennél sokkal többre vágytam. Arra volt szükségem, hogy a vidéki friss oxigén részegítsen meg.

– Csudaszép Lilla! Csukd be az ablakot, de rögtön! Beengeded a kinti szennyezett levegőt. – Apu parancsa határozottan szólt, ráadásul felidézte bennem, hogy mennyire borzalmas volt egyedül lenni a steril szobában, elzárva mindenkitől. Nehéz szívvel, de engedelmeskedtem, miközben pontosan tisztában voltam vele, hogy most teszem meg utoljára.

Elbattyogtam a vakítóan fehérre mázolt szoba másik végébe, és a sűrke szekrény elé léptem, amiben a kinti ruháimat tároltam. Még a gondolatra is elborzadtam, hogy így kellett hívnom a rendes, hétköznapi öltözéket.

A tároló aljából kivettem a bőröndöm, amibe tegnap este bepakoltam a legfontosabb dolgokat, amíg apu az éjszakai szállásán pihent.

– Hát te meg mi a fenét csinálsz? – Apu hangja tele volt aggodalommal. Gyűlöltem ezt a tónust, túl sokszor hallottam már az elmúlt években. Mindig ugyanúgy megsebez.

Borzasztóan rossz lehetett neki. Végignézte a felesége halálát, most a lányát próbálta megmenteni és... *Nem!* Nem engedhettem, hogy átjárjon a lelkiismeret-furdalás. Bátornak kellett lennem, hogy véghez vigyem felnőtt létem első és egyben legnehezebb döntését.

Ha sikerült a pszichológussal megértetnem, hogy mit akarok, és őszintén elmagyaráznom neki, miért döntöttem a Fortepex mellett, akkor apuval sem lehet gond. Ráadásul a pszichológus is melletttem áll, megnézte az összes zárójelentésemet, beszélgetett az orvosaimmal, és különféle tesztek végzett el rajtam, hogy lássa, a döntőképességem birtokában vagyok, és megkaphatom a gyógyszert.

Hosszú órákon át beszélgettünk, és egyre biztosabb lettem benne: igen, ezt akarom. Bármilyen is a vége.

Itt volt az idő, hogy apu is megtudja az igazságot.

Össze kellett gyűjtenem minden bátorságom, hogy ki tudjam nyögni:

– Hazamegyek. Boldoggá tennél, ha velem jönnél.

Apu legyintve felállt a székéből, közelebb jött, elnézően mosolygott, mint amikor kislánként valami csintalanságot csináltam, például belefirkáltam a könyveibe. Megragadta a karom, és az ágy felé kormányzott, hogy újra lefektessen. De elhatároztam, hogy többet nem engedek neki! Nem, amikor itt a Fortepex, hogy segítsen.

– Ne beszélj hülyeségeket! Már tervezem az újabb kezelést, napokon belül Ukrajnába utazunk, nincs apelláta! Minden rendben lesz, Lilla, ne borítsd fel a menetrendünket.

Bármit megtett volna azért, hogy ne haljak meg, mindenütt a gyógymódot kereste. Mi lesz, ha soha nem adja fel?

– Múlt héten volt a születésnapom – jelentettem ki, és elhúzódtam tőle. Aprót sóhajtva folytattam. – Tizennyolc éves felnőtt állampolgár vagyok, aki úgy döntött, hazamegy.

– Ilyen rossz itt? – kérdezte apu.

Mit ne mondjak, tényleg nem volt kellemes, ráadásul mivel vidéken laktunk, a műtétet között lezajló kemoterápia alatt sem utazhattunk haza. Apu aggódott, és azt akarta, ha jelentkezne valamilyen durvább mellékhatás, akkor helyben legyünk.

– Nagyon régóta nem voltam otthon. Ideje hazatérnem.

– Ha ennyire szeretnéd – mondta apu, miközben szórakozottan az őszülő hajába túrt. – Egy-két napot esetleg, de konzultálnom kell az orvosokkal. Szükséges egy ápoló is majd, talán ki tudom

gazdálkodni a költségvetésből. A te állapotodban a felügyelet elengedhetetlen...

– Elég! – üvöltöttem, mire meglepetten elhallgatott. – Nincs több műtét, kemó, sem kísérleti gyógyszerek. Egyikbe sem egyezem bele többet.

– Lilla, elég volt a butaságokból. Azonnal fekjüdj vissza az ágyba!

Képtelen voltam ránézni az összetört férfira, aki szó szerint feláldozta értem az életét. Nem akartam vitába szállni vele, sem fájdalmat okozni neki, de már elfáradtam. Gyenge vagyok az újabb műtétekhez, a folytonos és végeláthatatlan harchoz a túlélésért.

Miért nem érdemlem meg, hogy az utolsó heteimet azokkal tölthessem, akiket szintén szeretek?

Élni akarok egy kicsit, mielőtt végleg kialszik a szememben a fény.

– Könyörgöm, ne nehezítsd meg. Tartsd tiszteletben, hogy a Fortepex mellett döntöttem.

Apu úgy nézett rám, mintha megőrültem volna.

– Soha! Neked elmentek otthonról? Az a gyógyszer megöl! Nem szedheted!

– Az ad majd erőt ahhoz, hogy éljek – feleltem nyugodt hangon.

– Tudom, hogy mi vár rám az út végén, és hidd el, megbékéltem vele. De azzal nem tudok, hogy egy kórházban ragadjon el a halál.

Szemernyi esélyt sem láttam arra, hogy harc nélkül feladná. Pedig bár így tenne! Megkönnyítené mindkettőnk számára.

– Biztos a fájdalomcsillapítók miatt beszélsz zagyaságokat. Azonnal beszélék a nővérrel, hátha fellépett valamilyen mellékhatás, ami befolyásolta az ítélőképességed.

Fellélegeztem, amikor egy kopogás elhallgattatta aput. A nővérem nyitott be, azt a kék farmert és fekete szövetkabátot viselte, amit

együtt rendeltünk a neten pár hete. Az arcán zavarodottság és félelem ült, az enyémhez hasonló árnyalatú, hosszú barna haját szigorú lófarokba kötötte, de még így is kaptam tőle egy kósza mosolyt. Csak hálás lehetek neki, amiért tényleg eljött értem.

– Hát te meg mit keresel itt? – kérdezte apu jeges hangon, és olyan rondán nézett Edinára, amitől elszorult a szívem. Leültem egy székre, mert éreztem, gyengülök.

Emlékszem még a régi, boldog időkre. Anyu halála után közel kerültünk egymáshoz, együtt vészeltük át a tragédiát, aztán a családi idillnek vége szakadt, amikor nálam is diagnosztizálták a kórt.

Edina minden tőle telhetőt megtett, hogy velem legyen. Lógott a suliból, és tartotta a hajamat, amíg hánytam. Annak dacára, hogy rosszul van a kórházi fertőtlenítők szagától, a kemó során mellettem ült és szórakoztatott, amikor pedig az ágyban vergődtem a mellékhatások miatti fájdalomtól, elugrott nekem kóláért és chipsért, mert csak az maradt meg a gyomromban, sokszor meg még az sem.

A szalagavatójára sem ment el, mert Münchenben voltunk egy kísérleti kezelés miatt. Nem mintha a városból bármit is látott volna, apu nem engedte neki, hogy elhagyja a kórház területét, hátha segítségre lesz szükségem, és persze féltette is őt egy idegen városban.

Edinának mindig is az volt az álma, hogy egyszer majd ügyvéd lehessen, és három éve, amikor felvették a jogi egyetemre, döntéshelyzetbe került. Teljesen egyértelmű volt, hogy azt komolyan kell vennie, és nem támogathat ugyanúgy, mint korábban.

El kellett engednem a nővéremet, hogy élhesse a saját életét. Kiálltam érte, mert azt akartam, hogy tanuljon és váltsa valóra az álmait. Mindig is ügyvéd akart lenni, nem állhattam az útjába. Így is sok mindenről lemondott már miattam, és jóval többet szenvedett, mint amit bárki is megérdemelne.

Nem elég, hogy meghalt anyu, a betegségem még az édesapját is elvette tőle. Edinának is szüksége lett volna egy apára, aki vele is foglalkozik, aki minden egyes pillanatban szereti és mellette áll.

Apu viszont rettentő dühös volt rá a döntése miatt, anyagilag sem támogatta igazán, az ő örökségéből is a kezeléseimet fizettük. Így Edina tele lett diákhittel; még szerencse, hogy kap ösztöndíjat.

Ahogy Edina rám mosolygott, nyoma sem volt az arcán haragnak, netán rosszallásnak, amiért miattam megromlott a kapcsolata apuval.

– Lilla, konzultáltam az ügyvéd úrral. Ne aggódj, a tanárom, és szívesen segített. A biztonság kedvéért egyeztetett a kórház jogi osztályával, nehogy bárki megállíthasson a távozásban. Nem mintha lenne hozzá jogkörük, de jobbnak éreztem az óvatosságot. – Miatán ezt elhadarta, elém lépett, és egy lágy pusztit lehelt a homlokomra. Annyira ismerős volt ez a féltő mozdulat!

– Hogy mi van? Ügyvéd? Jogi osztály? – Sosem hallottam még aput ennyire dühösnek. Legszívesebben Edinához bújtam volna, hogy megóvjon, de már felnőtt vagyok, és ki kell állnom a döntéseimért. – Mi az istent csináltatok? Hogy merészelétek? – üvöltötte apu. Edina megszorította a kezem, ami erőt adott, hogy kibírjam, amit kapok. – Azonnal lemondunk mindent, és me...

– Elég! – vágtam apu szavába. Úrrá lett rajtam a harag és az elkecseregettség. – Könyörgöm, fogadd már el! Itt a vége! Láttam a PET-CT eredményét. A daganatok még mindig ott vannak, sőt, egyre nagyobbak, az áttét is egyre több, és nem tudnak velük mit kezdeni az orvosok. A kemó nem használt, a műtétek sem... – Egy pillanatra elakadt a szavam. Annyira bíztam benne, hogy a korom miatt elég erős lesz a szervezetem, hogy legyőzze a rákot, de sajnos felülke-rekedtek rajtam anyám beteg génjei. – Egyre gyengébb vagyok, és a fájdalom... Néha elviselhetetlen! Nem akarok egy kórházban vagy

a műtőasztalon meghalni. Élni akarok, igazán élni, amíg csak lehet! A Fortepex ezt lehetővé teszi.

Apu megtörtén roskadt az ágyra, és az arcát a kezébe temette. Zihálva vette a levegőt, és úgy rázkódott a teste, mintha zokogna. Sosem láttam még így, anyu halála után sem. Egek, ezt én okoztam! Minden az én hibám!

– Gyere, menjünk! – Edina megfogta a bőröndöt, kinyújtotta felém a karját, amibe belekapaszkodva felkeltem a székéről. – Apu, ott-hon megtalálsz minket.

– A te hibád az egész – nézett fel hirtelen apu a nővéremre, a szeme vérekes volt. A mérgező szavai nemcsak Edinát sebeztek meg, hanem engem is. – Nem elég, hogy cserben hagytál minket, de most arra készülsz, hogy megold az egyetlen húgodat!

Edina egy pillanatra megtorpant, a válla leereszkedett, az arcán át-suhant egy árnyék. Aztán kihúzta magát, és elszántan apura nézett.

Ez már túl sok volt, fájdalmasabb, mint a milliónyi tűszúrás érzete a testemben. Sejtettem, hogy nem lesz egyszerű, de nem hittem, hogy ennyire nehéz lesz. Mélyet lélegeztem, a kórházi szag megtöltötte az orromat, és fojtogatott. Ebből akarok elszabadulni mielőbb. Évek óta nem sírtam, és nem most fogom elkezdni.

Ha másra nem is, de erre a kórház megtanított.

– Csudaszép Lilla, szégyellj magad! – lépett a szobába Piroska nővér. Végig mellettem volt az évek alatt, segített, és kedves volt velem. Még egy ember, aki elárulva érezhette magát a döntésem miatt. – Hogy adhatod fel éppen most? Menj Kállay doktornőhöz, beszélni akar veled. Majd ő értelmet ver beléd!

– Biztos Edina beszélte tele a fejét – motyogta apu, miközben Piroska nővér próbálta vigasztalni. – Mit tehetnék? Mégis mit?

– A törvény szerint semmit – jelentette ki Edina.

Utánanéztünk mindennek: apu csak akkor akadályozhatná meg a hazamenetelemet, ha az orvosok megállapítják, hogy mentálisan sérült vagyok. Esélytelen az egész, hiszen pszichológusnál is voltam, aki nemcsak engedélyezte a Fortepexet, hanem papírt is adott arról, hogy nem vagyok beszámíthatatlan.

Edina folytatta, a szavai olyanok lehettek apunak, akár az ostor-csapás.

– Lilla már elmúlt tizennyolc éves, mentálisan egészséges, így szabadon dönthet a sorsáról. Akár perre viheted, beszámíthatatlannak nyilváníthatatod, hogy átvehesd a gyámságot felette, azonban...

Addigra már késő lesz. Akkorra már halott leszek.

A szobában mindenki befejezte magában a mondatot, de senki nem merte hangosan kimondani, ahogy én sem.

Apu vállára tettem a kezem, a kinnal mit sem törődve kicsit lehajoltam, és mélyen a szemébe néztem. A valaha étellel teli kék szem-pár most csupán fájdalommal és csalódottsággal volt tele.

– Nincs gyógymód a betegségemre. Apu, meg fogok halni! A kedvedért bevállaltam még ezt a műtétet, de láttad az eredményeket. Mindent megtettünk, de hasztalan volt a beavatkozás. A daganatokat nem sikerült eltávolítani, túlságosan elszaporodtak az áttétek. Hét év hosszú idő az élet-halál harcra. Apu, elfáradtam. – Kipislogtam a szemembe gyűlő könnyeket. Nem engedhettem utat nekik. – Könyörögve kérlek, légy velem, amíg lehet, aztán engedj el.

Meg sem várva a választ, bizonytalan lépésekkel elhagytam a szobát.

Ahogy Kállay doktornő irodája felé haladtam, lehetetlen volt nem észrevennem, hogy megbámulnak a folyosón. A hírek mindig is

gyorsan terjedtek a kórházban, de azért nem gondoltam volna, hogy ennyire hatásos lesz a nővérek és a beteghordók szokásos hangos pletykálása.

Ahogy a nővérpulthoz értem, rögtön elhalkultak a nővérek. A pult mellett nyíló, megannyi játékkal és színes székekkel teli tévészobában is szinte megfagyott a levegő, ahogy megláttak az ott mesét néző gyerekek. Az ő arcukról legalább nem tudtam leolvasni semmit. Ők még talán nem is hallottak a Fortepexről, de a mellettük ülő szülők vélhetően igen. El voltak borzadva, és félelem csillogott a tekintetükben, mintha a gyógyszer számukra egyet jelentene az eutanáziával.

Rajtam kívül lesz bárki, aki *igazán* megérti a döntésem?

Haldoklom, az életem a végéhez közelít. Miért ne élhetném le úgy az utolsó heteimet, ahogy én akarom?

Hiszen pontosan ezért fejlesztették ki a gyógyszert! Ad egy kis méltóságot és teret a haldoklónak, pár hetet, amíg egészségesnek érezheti magát, és mindent elrendezhet az életében. Nekem pedig jelen pillanatban semmi másra nincs szükségem.

Meggyőzni a doktornőt talán életem egyik utolsó nagy harca lesz, de kész vagyok megvívni ezt a csatát. Ő az utolsó akadály, ami éket verhet az élet és közém.

A pszichológustól megkaptam már az engedélyt a Fortepexre. Egyedül Kállay doktornő állhat az utamba, ha nem írja fel az életet jelentő receptet.

Mélyen beszívtam a levegőt, ahogy a doktornő ajtaja elé értem. Alig pár lépés volt, de teljesen kimerültem. Már nem is emlékszem, milyen érzés fájdalom és fáradtság nélkül végigsétálni pár métert. Vajon a Fortepex milyen hamar adja vissza az életerőmet? És meddig tart, amíg megöl?

Bekopogtam.

– Szabad! – hallatszott az ajtó másik oldaláról, én pedig benyitottam. A kis irodában szinte az összes helyet elfoglalták az ódon bútorok, a szoba közepén álló fekete asztal egykor elegáns lehetett, de mára számos karcolás csúfította el a lapját. Minden szabad felületet papírhalmok borítottak, mégis rendezettnak érződött az iroda, mintha a káosz közepette is mindennek meglenne a pontos helye.

A doktornő rögtön hellyel kínált, így leültem vele szemben a kényelmetlennek tűnő, sötét székre. Fellélegeztem, mert ülve sokkal egyszerűbb a létezés, mint amikor állnom kell.

– Aggályosnak tartom az indítványát – kezdte a doktornő határozottan. – A kórházból természetesen saját felelősségre hazamehet, hiszen már elmúlt tizennyolc éves. A Fortepex viszont egy olyan döntés, ahonnan nincs visszaút. Az onkológia pszichológusától megkapta az engedélyt, a kolléga szerint tökéletesen tisztában van azzal, mi vár önre ezután. De a receptet nekem kell kiállítanom.

Próbáltam szemkontaktust teremteni a nővel, de folyamatosan oldalra pillantott. A hangja éppolyan határozottan csengett, mint máskor, de az ujjával megérintette az asztalán lévő képkeretet. Ha csak egy pillanatra is, de olyan szomorúsággal nézett a képre, amittől nekem is összeszorult a szívem. Mindenki ismerte a történetét az osztályon. A doktornő lánya Ewing-szarkómás volt, de rajta sem lehetett már segíteni.

– Sokat szenvedett? – kérdeztem meggondolatlanul, rögtön elszégyellve magam. Kevesen merik szóba hozni a doktornő előtt az esetet.

– A műtőasztalon halt meg – mondta rezignáltan a doktornő. Levette a szemüvegét, és lágyan az asztalra helyezte. Sosem láttam még őt a szigorú, fekete keretes okuláré nélkül.

– Igazán sajnálom. Tudja, pont ezt akarom elkerülni. Mindketten tudjuk, hogy nem használt a legutolsó műtetem sem, ahogy egy újabb kemó is fölösleges lenne. Tegnap a vizsgálatok után láttam az arcán, hogy nincs már számomra remény.

– A jelen állapotában valóban nem élne túl több műtétet – suttogta alig hallhatóan. – Így maradna a kemoterápia, ami már nem gyógyítaná meg.

– Csak meghosszabbítaná a szenvedésem. Adna pár keserű, gyötrellemmel és irtózatossággal teli hónapot. Igaz?

A doktornő bólintásában ott volt minden: a szomorúság, a tehetetlenség és a sajnálat, mert észrevette, hogy a kemoterápia szó hallatán akaratlanul is a hajamhoz kaptam. Ami végre a sajátom volt.

De amikor megszólalt, a hangja szenttelen volt. Mintha tudná, hogy ezt kell mondania, de nem igazán akarná megtenni.

– Az édesapja talált pár külföldi kezelést – kezdte a doktornő, de a szavába vágtam, mert nem akartam, hogy feltűzelje bennem a remény lángját.

– Négyes stádiumú oszteoszarkómám van, kettes metasztázissal. Most még csak a tüdőben van kiemelkedő távoli áttétem, de látta a PET-CT felvételeit. Doktornő, miért nem képes rajtam kívül senki sem belátni, hogy itt a vég? Nem akarok Ukrajnában meghalni, távol a szeretteimtől. Ki kell élveznem az életet, és mindketten tudjuk, hogy csak egy módon lehet rá lehetőségem.

A doktornő nagyot sóhajtott, ebből tudtam, minden ellenállását elsöpörtem. Mert ő is tudja az igazságot. Azt, amint én már elfogadtam.

Ahogy rám emelte megfáradt pillantását, fájdalom ült a tekintetében. Megigazította vörösre festett haját a tökéletesre manikűrözött körmével, aztán letörölte az arcáról az izzadságot.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Annyira szerettem volna meggyógyítani! – szólalt meg végül. – Mindazonáltal fontos tudnia, hogy a kezelések, amiket az édesapja talált, *akár* hatásosak is lehetnek. Igaz, hogy rettentően alacsony esélyek vannak, de az sem elvetendő.

Nem mondtam ki újra hangosan, hogy csak kísérleti stádiumban van az összes kezelés, és arra sem emlékeztettem, hogy milyen borzasztóan magas a halálozási ráta. Nem garantál gyógyulást, de rengeteg fájdalommal és negatív mellékhatással jár. Ráadásul, aki eddig meggyógyult, jóval kevésbé volt beteg nálam. Nem élnék túl még egy kísérletet.

– Könyörögve kérem, ne! Annyira fáradt vagyok, nem megy már a küzdelem – fakadtam ki, és közben alig bírtam visszatartani a könnyeimet. – Otthon akarok meghalni, a saját ágyamban, miközben körbevesznek a szerettem. El akarom előtte rendezni a dolgaim, és szeretném teljesíteni a bakancslistám.

A doktornő megint oldalra fordult, de ezúttal az ablakon bámult kifelé. Lélegzet-visszafojtva vártam a reakcióját, mert tőle függött a sorsom.

– Elvárom, hogy minden pontját kipipálja, és csak abban bízhatok, hogy elég ideje lesz rá.

– Minden tőlem telhetőt megteszek – bizonygattam, de mégsem éreztem magam lelkesnek, hiszen a halálos ítéletemről tárgyaltunk, amit én akartam kierőszakolni.

A doktornő felállt, és csak annyit láttam, hogy kiemel valamit a szekrényből, aztán lerakja elém. A sárga borítékból egy lila orgonákkal díszített, hófehér borítójú naplót emeltem ki. A felső részén egy vonal volt, ahová a tulajdonosa ráírhatta a nevét, a könyvecskét pedig vörös gumi zárta le.

– Ez gyönyörű – jegyeztem meg halkán.